

[Ragnhild Andersen.]

kr. Der er derfor grund til at understrege, hvad jeg også sagde, da vi behandlede ulykkesforsikringslovsforslaget, at disse grænser i virkeligheden burde være minimumsgrænser, således at man derfra kunne gå højere op og fastsætte erstatningsydelse i henhold til den virkelige årsindtægt, som i mange tilfælde vil vise sig at være 15 000-16 000 kr.

Det vil bemærkes, at jeg har sammenlignet de foreslåede ydelser i dette lovforslag med ydelserne i ulykkesforsikringslovsforslaget. Den maksimale årsløn, der gives i erstatning til en 100 pct.s invalid, der er invalideret efter en ulykke ved forsvaret, vil med sine 9 315 kr. være ikke mindre end 50 pct. højere end den maksimale årsløn på 6 210 kr., som man kan få efter ulykkesforsikringsloven. Hvad dagpengene angår, vil de altså for en militær værnepligtig kunne være 31 kr. 5 øre i sammenligning med de 23 kr. 29 øre, der ydes en ulykkesramt i det civile liv.

Hvad dagpengene angår, er der dog det at bemærke, hvad også andre ærede ordførere har været inde på såvel under behandlingen af ulykkesforsikringslovsforslaget som under behandlingen af dette lovforslag, at der gør sig den mangel gældende i begge lovforslag, at de ikke ydes, når et menneske kommer til skade på vejen til eller fra sit arbejde. Der er ikke foretaget nogen ændring på dette område, hvilket er en mangel, som jeg tilråder udvalgene at råde bod på.

Efter dette lovforslag er der ikke nogen ventetid, ingen karenstbestemmelser, og erstatningsprincipperne er bedre, idet der ydes 75 pct. af lønnen i erstatning, medens man efter ulykkesforsikringslovsforslaget kun er gået ind for $\frac{2}{3}$'s princippet. Min gruppe finder, at de her anlagte principper, der er langt bedre end ulykkesforsikringslovsforslagets bestemmelser, også bør lægges til grund for erstatninger i henhold til nævnte lovforslag, og at maksimum dér ikke bør være mindre end maksimum i det foreliggende lovforslag. Vi ved — det overser vi ikke — at ydelserne til de militære tilskadekomne i mange år har været højere end ydelserne i henhold til ulykkesforsikringsloven. Det har de været først og fremmest, fordi tjenesten ved militæret er en tvungen tjeneste, som enhver ung mand har pligt

til at påtage sig, og man har derfor fundet det rimeligt i en lang årrække at opretholde højere erstatningsydelser for de militære værnepligtige end for andre.

Ved denne lovs revision sker der imidlertid også det, hvad min gruppe er ganske indforstået med, at man udvider kredsen til også at omfatte personer, der frivilligt eller tvungent gør tjeneste i civilforsvaret. Det lokale civilforsvar, sygehusberedskabet, ambulancekorpsset og den civile sanitets-tjeneste nævner ministeren som nye grupper, der kommer ind under denne lovgivning. Det vil altså sige, at også mennesker, som frivilligt melder sig til militæret, og som kommer ud for ulykke og tilskadekomst her, måske som medlem af hjemmeværnet eller som medlem af lottekorpsset, vil få en betydelig højere erstatning end havnearbejdere, bygningsarbejdere, smede, jord- og betonarbejdere, eller hvilke som helst andre arbejdergrupper man kan nævne, som hører ind under den almindelige ulykkesforsikringslov.

Min gruppe er som allerede sagt enig i, at den militære ulykkesforsikringslov bør udvides til også at omfatte disse kategorier af tilskadekomne, men på samme tid må vi mene, at så går det ikke mere at opretholde den forskelsbehandling af de tilskadekomne, som jo træder tydeligt frem, når man nu går bort fra lovens oprindelige princip om kun at omfatte de egentlig værnepligtige. Det kan ikke være rigtigt, at alle, der frivilligt melder sig til hjemmeværnet, lottekorpsset eller civiltjeneste rundt omkring, i tilfælde af tilskadekomst skal sikres langt mere betryggende end den, der arbejder i havnen, ved et skibsværft eller andre steder, og som daglig er nødt til at påtage sig en arbejdsrisiko. Jeg håber, at det høje ting vil forstå, at det næppe vil finde genklang i befolkningen, at man her indfører en betrygget stilling for alle, der har med militæret at gøre, således at man gennemfører en forskelsbehandling af disse sammenlignet med alle almindelige arbejdere og håndværkere, som daglig løber en stor arbejdsrisiko. De skal op på de største højder i husene, de skal bygge højhuse, de skal bygge broer, og de skal bygge skibe, og risikoen derved må siges at være så stor, at der ikke kan være rimelighed i, at der skal gøres forskel på dem og de